

Ο κόσμος δεν άλλαξε ποτέ παλεύοντας για απλή επιβίωση

Της Νάντιας Βαλαβάνη



Επιτρέψτε μου να εγκαταλείψω το «εμείς» για ν' αναφερθώ σε έναν ξεχωριστό άνθρωπο. Εξάλλου, η Τζένη Σιούτη, καθηγήτρια Γερμανικών στο Β' Γυμνάσιο Ηλιούπολης, στην επιστολή της συνοψίζει τον οδοστρωτήρα απέναντι στο δημόσιο σχολείο.

Οι μικροί μαθητές της Τζένης, όμως, είναι πολύ περισσότεροι από όσους επιλέγουν Γερμανικά. Κάθε χρονιά δουλεύει επιπρόσθετα με 60-100

εθελοντές απ' όλο το σχολείο πάνω σε ειδικά προγράμματα -βοηθώντας ν' ανοίξει το μυαλό και να αναπτυχθεί η αυτοέκφρασή τους. Παράδειγμα: Τη Τζένη τη γνώρισα από κοντά το 2007, όταν σε μια εθελοντική ομάδα 60 παιδιών εισήγαγε τον Μπρεχτ. Τα 12χρονα διάβασαν κι έγραψαν κείμενα για τον «Κύκλο με την κιμωλία». Τα 13χρονα αντίστοιχα με τη «Μάνα Κουράγιο». Τα 14χρονα, με το «Τρόμος και αθλιότητα του Γ' Ράιχ». Τα κείμενά τους εκδόθηκαν απ' το Σύλλογο Γονέων. Όταν μοίρασε φωτοτυπημένες «Ιστορίες του κυρίου Κόινερ», ένα Αλβανάκι κυκλοφορούσε καιρό με τις «Ιστορίες» στην κωλότσεπη... Όλοι μαζί παρακολούθησαν την παράσταση της «Μάνας» στο Εθνικό. Η Τζένη έφερε στο σχολείο το σκηνοθέτη Γιώργο Μιχαηλίδη και μένα να τους μιλήσουμε για Μπρεχτ και «Μάνα Κουράγιο» - μια συζήτηση συχνά σπαρταριστή. Στο τέλος ανέβασαν τον «Κύκλο με την κιμωλία» με καθολική συμμετοχή.

Αντίστοιχος κύκλος την επόμενη χρονιά: Άνοιξε με το διάβασμα του «Καλού στρατιώτη Σβέικ» και έκλεισε με το θεατρικό του ανέβασμα. Για να επαναληφθεί η ίδια ιστορία, χρονιά μπαίνει-χρονιά βγαίνει, με το ηπειρώτικο τραγούδι, τη μόλυνση του Ασωπού, την αστροφυσική, τα κείμενα των Παλαιστίνιων μαθητών μετά την ισραηλινή εισβολή στη Γάζα...

Συζήτησα για την επιστολή της Τζένης αυτές τις μέρες στην Πλατεία με συντρόφισσες και φίλους. Τους είπα τα λόγια της: «Αν με στείλουν έξω από την τάξη, θα είναι θάνατος». Μου έκαναν εντύπωση οι αντιδράσεις τους: «Τουλάχιστον θα συνεχίσει να έχει δουλειά...» «Τι να πουν αυτοί που βρίσκονται στο δρόμο...».

Αν στις εξεγερμένες πλατείες αποδεχόμαστε να κάνουμε τέτοιο σκόντο στις διεκδικήσεις και στα όνειρα μας, πολύ περισσότερο στις απαιτήσεις για τον κόσμο που θα ζήσουν τα παιδιά μας, είναι σαν να έχουν ήδη κερδίσει το παιχνίδι. Ο κόσμος δεν άλλαξε ποτέ παλεύοντας για απλή επιβίωση. Μπορούμε στους σημερινούς σκοτεινούς καιρούς να βρεθούμε πίσω από τη γραμμή πάλης που πρόταξαν οι εξαθλιωμένες κλωστοϋφαντουργίνες της Νέας Υόρκης ένα αιώνα πριν απαιτώντας «ψωμί και τριαντάφυλλα»;